

Scénář:

Zpracovaly: Kamila Minaříková, Jolana Gregarová, ZŠ Kollárova Jihlava

Jolana: Pan Antonín Holub se narodil v Jihlavě a studoval v Lukách nad Jihlavou. Když mu bylo 19 let, dostal povolávací rozkaz na vojnu, přesněji k pohraniční strážci do Znojma. Dodnes neví, proč ho dali k jednotce, která hlídala hranice a zabraňovala v přechodu lidem utíkajícím na Západ. Domnívá se, že to bylo kvůli jeho odporu ke komunistickému režimu. Na vojně měl být pravděpodobně převychován, protože jinak zde sloužili pouze vojáci, kteří byli ke komunistickému režimu loajální.

Pamětník- 3:39-3:58/9- „A když jsem dostal někdy v květnu nebo možná ještě v dubnu 67 povolávací rozkaz, že mám jít na vojnu, tak tam bylo napsáno PS a nějaký čísla jako útvar a že se mám hlásit ve Znojmě. Tak mě to bylo takové zvláštní.

Kamila: Pan Holub byl na vojně dva roky. Za dobu, co byl u pohraniční strážce, nikdy nikoho nezabil a vždy pouštěl psa později, aby nestihl utíkajícího člověka dohonit.

Pamětník: 14:44-15:18- „Měl jsem teda toho psa. Jó takovýho toho německýho ovčáka, kteří byli cvičení dohánět ty lidi. On se vždycky strašně rozčiloval, když jsem ho držel na tom posedu, všechny světla blikaly, že už teda ta hranice byla někde narušená, že jsem ho tam jaksi držel dýl, než bylo potřeba.

Jolana: Náš pamětník na vojně zažil invazi vojsk Varšavské smlouvy. Jejich úkolem bylo zlikvidovat poslední sen o svobodě, protože u nás docházelo k postupnému uvolňování režimu. Svůj nesouhlas se situací vyjádřil tak, že přetřel sovětskou vlajku asfaltem.

Pamětník: 22:02- 22:29 „Tenkrát po tom jednadvacátým srpnu ještě s nějakým kamarádem jsme vzali žebřík a natřeli ruskou asfaltem. Vydrželo to tam do půlky listopadu. No a pak jsem dostal nařizeno od velitele roty, že to musím vyčistit. Víte, co mi to dalo práce, když jsem musel petrolínou ten asfalt z toho smývat. To jsem si říkal: To je konec.

Kamila: Pan Holub se s okupací a jejím výsledkem nikdy nesmířil. Po vojně si pořídil chatu, kde se setkával s podobně smýšlejícími lidmi a s různými disidenty, kteří otevřeně vystupovali proti režimu. Například s Ivanem Martinem Jirousem, řečeným Magor. Přes známé z ciziny se jim podařilo získat samizdatovou literaturu, která byla režimem zakázaná. Jednou zjistili, že v okolí dělá StB prohlídky. Bylo potřeba knihy ukrýt.

Pamětník: 38:50 - 39:00 „Tam byla taková dvojitá zeď, tak jsme to tam všechno naházeli, zaomítali a zazdili, takže to tam do dneška nikdy nikdo nevytáhnul.“

Jolana: Náš pamětník se konce komunistického systému dočkal a moc rád vzpomíná na listopad 1989. Stal se jedním z těch, kteří v Jihlavě zakládali Občanské fórum. Také odjel i se svojí manželkou do Prahy, kde se setkal na Letné s lidmi, kteří společně demonstrovali proti vládnoucímu režimu.

Pamětník: 55:25- 55:49 *„Študáci tenkrát nám ukázali, že je potřeba změnu. Vono mládí je vždycky většinou progresivnější. Měl jsem z toho radost. Byla to paráda, samozřejmě jeli jsme do Prahy i s manželkou, když nás tam bylo milion na Letný. Bylo to bezvadný.“*

Kamila: Pan Holub vzkazuje, co je důležité pro mladší generace.

Pamětník: 58:00- 59:00 *„Vzdělání a nenechat si vzít svobodu za nic na světě.“*

Jolana: Moc si vážíme toho, že jsme se mohli s panem Holubem osobně setkat.